

שיחת השבוע

התהלך בארץ לאורכה ולרוחבה

לכל אחד ואחת מאיתנו תפקיד חיוני לא פחות מלאנשי כוחות הביטחון. אנחנו, בהתנהגותנו, יכולים להכריע את הטרור

להפגין איתנות. שורשים עמוקים בארץ ישראל (צילום: יחזקאל בלומשטיין)

אחד המאפיינים של המערך כה הנוכחית מול מתקפת הטרור המתרגשת עלינו הוא התפקיד שממלאים האזרחים בבלימת המחבלים. שלא כמערכות קודמות, שבהן ההתמודדות עם גורמי הטרור הופקדה בידי כוחות הביטחון, כאן האזרחים נחלצים רא' שונים לפגוע במחבלים ולמנוע מהם להפיק את זממם.

אולם תפקיד האזרחים אינו מצטמצם לתגובה המהירה במקרה של פיגוע. לציבור נועד תפקיד חשוב מאין כמותו בהתנהגות הכללית לנוכח גל הטרור. היבט זה חשוב אף יותר מחיסול המחבל היחיד, כי כאן נקבע גורל המערכה כולה.

הדלק והמטרה

למה המחבלים מנסים שוב ושוב לבצע פיגועי טרור? למה הם מוכנים אפילו למות ובלבד לפגוע ביהודים? התשובה השגרתית, שזה נובע משנאת ישראל, אינה מציגה את התמונה כולה. אכן, שנאת ישראל היא הדלק שמניע את תאוות הרצח שלהם, אבל יש לה גם מטרה אסטרטגית.

מטרתו של הטרור לזרוע אימה וחרדה בציבור, לרפות את ידי העם, ולגרום לו לחוש שאין ברירה אלא להיכנע לתביעות הטרוריסטים. אם הציבור מגיב בפחד, נמנע מלצאת לרחוב, מתבצר מאחורי סורג ובריח ומשבש את שגרת חייו - זו הצלחתו של הטרור.

במובן זה יש לכל אחד ואחת מאיתנו תפקיד חיוני לא פחות מלאנשי כוחות הביטחון. אנחנו, בהתנהגותנו, יכולים להכריע את הטרור. אם נוכיח שהטרור אינו מפחיד אותנו, שאנו יוצאים לעבודה וללימודים, לקניות ולטיולים, בלי לחשוש מהמחבלים - זו התשובה המוחצת ביותר לגל הטרור. כאן ייווכחו אויבינו כי אין בכוחם להכניע אותנו ולהטיל עלינו אימה.

האמת היא שהטרור מייצר חרדה הגדולה פי כמה וכמה מהאיום הממשי הטמון בו. האם אנו מפחדים לנסוע בכוכנית? הנתונים הסטטיסטיים מדברים על כמעט הרוג אחד וכשישים פצועים

בכל יום מתאונות דרכים. ובכל זאת אנחנו נוסעים במכוניות ואיננו מתמלאים חרדה לקראת כל נסיעה. הסיכוי להיפגע מטרור קטן לאין שיעור. הכול פסיכולוגיה של הטלת אימה.

אמונה וביטחון

למרבה הצער, התקשורת בבלי דעת מעניקה לעיתים יתרון למחבלים, בהעצמה של כל פעולת טרור, בתמונות וזוועה, בכותרות הצעקניות. אם יש ריידה מסויימת בקניות - מיד מופיעות כותרות ענק על חנויות ריקות ורחובות שוממים. הצגה כזאת של המציאות גם מייצרת מציאות. בשעה שכזאת התקשורת צריכה לחוש אחריות, לטפח את מורל העם ולעודדו להמשיך בשגרת חייו ולא לפחד.

זו הנקודה שבה כל הארץ חזית וכל אזרח חייל. מחובתנו להתגבר על הפחד, להדוף את מאמצי ההפחדה של המחבלים, ולהביץ שהיציאה לרחוב והמשך שגרת החיים הם הנשק היעיל ביותר נגד הטרור, והם שיגרמו לו לדעוך, מתוך תחושה שאין הוא משיג את מטרתו.

זו השעה לחזק את האמונה בקב"ה, שומר ישראל. להתמלא ביטחון כי יגן וישמור עלינו, ולא ייתן לאויבינו לפגוע בצאן מרעיתו. עלינו להתהלך בארצנו בבטחה, כפי שנקרא בפרשת השבוע על הציווי לאברהם אבינו: "קום התהלך בארץ לאורכה ולרוחבה, כי לך אתננה". ובעזרת ה' - ננצח!

יש חדש

חיזוק רוחני

צעירי חב"ד פונים בקריאה אל הציבור לחזק בשעה זו את אמצעי הביטחון הרוחניים: בדיקת התפילין והמזוזות, התחזקות בהנחת תפילין, הוספה בצדקה, קניית אות בספר תורה, ואמירת פסוקי תורה על ידי הילדים, כמאמר הפסוק: "מפי עוללים ויונקים ייסדת עוז... להשביית אויבי ומתנקם". החיזוק הרוחני מוסיף כוח לכוחות הביטחון, ומגביר את השמירה האלוקית על עם ישראל.

אותיות לילדים

הוועד לכתיבת ספר התורה של ילדי ישראל מכריז על מבצע רישום מוגבר לספר התורה השישי שאותיותיו יהיו לזכותם של ילדי ישראל. ספרי התורה הללו נכתבים על ידי קריאת הרבי מליובאוויטש, ועד כה כבר הושלמו חמישה ספרים, והם שוכנים בירושלים העתיקה. מחירה של אות חמישה ש"ח בלבד, וכל ילד וילדה מקבלים לביתם תעודה נאה. אות בספר התורה היא גם סגולה לשמירה והגנה. טל' 03-9607358.

לוח זמני היום

אפשר להשיג את לוח זמני היום לבתי הכנסת של אגודת חסידי חב"ד. הלוח גדול ומרשים, ומופיעים בו כל זמני היום, על ידי שיטת רבנו הזקן, ברוב המקומות בארץ. משוכצות בו הוראות הרבי למעגל השנה. טל' 03-9606120.

זמני השבוע

ניוירוק	דטרויט	מיאמי	לוס אנג'לס
5:46	6:20	6:28	5:52
6:44	7:19	7:20	6:46

336 בתי חב"ד מוקד חב"ד
לשירותכם *3770

יוצא לאור על ידי: המרכז לעזרי שליחות
ת"ד 100 כפר חב"ד 6084000
טל' 972-72-2770100 • פקס' 972-3-9606169
www.chabad.org.il • chabad@chabad.org.il
אין המערכת אחראית לתוכן המודעות ולכשרות
נא לשמור על קדושת הגיליון

הירושה של אברהם

ואילו אנו קיבלנו את האמונה הזאת בירושה מאבותינו, והיא כבר טבועה בנו מלידתנו.

נדרשת עבודה

מובן שאין הכוונה שיהודי אינו נדרש לעמוד ולהתייגע ושהוא משיג את דרגת האבות בלי עבודה. מדרגתם של האבות גבוהה לאין ערוך ממה שבכוחנו להשיג. ובכל זאת ניתן ליהודי הכוח שיוכל לפעול על-ידי עבודתו את העניינים שפעלו האבות, ואין זה כוחו שלו, אלא ירושה מהאבות.

כזאת היא גם העבודה מאהבה, שלא כל אחד יכול בכוחות עצמו להגיע אליה. אבל מצד ירושת האבות הטמונה בלב כל יהודי, יש לו הכוח להתעלות בעבודת ה' למדרגה שיקיים את התורה והמצוות לא למען תועלת אישית כלשהי, אלא מתוך אהבה לקב"ה. על זה אמרו חז"ל "מעשי אבות סימן לבנים" – אמנם זה סימן בלבד, אבל על-ידי ה'סימן' מגיעים לדבר עצמו.

(תורת מנחם תשמ"ו, כרך ב, עמ' 298; 748)

אמרת השבוע

מעלת הארץ

יהודי עשיר מרוז'ין נסע לבקר בארץ ישראל. בשובו, נכנס אל רבי ישראל מרוז'ין והביע את אכזבתו שלא חש את ייחודה של הארץ.

אמר לו הצדיק: "יהודי עשיר חיפש חתן מעולה בעבור בתו, ולבסוף לא מצא חתן כלבבו ושידך אותה עם חייט פשוט. לפני החתונה אמר לבתו להתקשט, כדי שתמצא חן בעיני בעלה. אמרה לו בתו: בשביל החייט שלי אני יפה למדיי כמות שאני..."

"אף ארץ ישראל כך", סיים הצדיק. "היא מתקשטת ומתגלה במלוא הדרה לפני מי שיועד להעריך את רום ערכה, אבל לפני אנשים חומריים – היא נראית ארץ ככל הארצות."

פתגם חסידי

"עם ישראל וארץ ישראל הם כמו סיר ומכסה. אין האחד שלם בלי השני, ורק כששניהם מחוברים יחדיו יש כאן דבר שלם" (המגיד מקוז'ניץ)

מעלתו הייחודית של אברהם אבינו, איך דורשים מכל יהודי להגיע למדרגה זו ולעבוד את הקב"ה מאהבה?

התשובה טמונה בביטוי 'אברהם אבינו'. אכן, אילו היה כל אדם צריך להשיג מדרגה זו בכוחות עצמו, לא כל אחד ואחד היה מצליח להשיג זאת; אבל מכיוון שכולנו בני אברהם יצחק ויעקב, ואברהם הוא אבינו, הרי הוא מוריש לכל יהודי את תכונתו הייחודית ומאפשר לו להגיע לעבודת ה' מאהבה.

אמונה במתנה

הדבר דומה לאב המוריש לבנו נכסים רבים שצבר בעמל רב במשך חייו, וכעת הבן נהנה מן המוכן בלי טרחה. כך האבות מורשים לכל בניהם, עד סוף כל הדורות, את דרגתם הייחודית, ונותנים להם כוח להגיע לדרגה זו.

דוגמה לכך – האמונה בקב"ה. אברהם אבינו נאלץ לנטוש את מורשת אבותיו, להתייגע ולחקור מי ברא את העולם, עד שהגיע להכרה שיש בורא אחד שברא את הכול.

אברהם אבינו, היהודי הראשון, היה איש החסד והאהבה. עבודתו את הבורא נבעה ממידת החסד, דבר שבא לידי ביטוי בנדיבות ובשפע האהבה לבני האדם, בהכנסת אורחים בהידור, וגם בנטיעת אהבה לקב"ה, על-ידי פרסום שמו בפי כול. ואכן, בספר ישעיה מונה הקב"ה את אברהם אבינו: "אברהם אוהב".

הרמב"ם מציג את העבודה מאהבה כתכלית העבודה: "העובד מאהבה, עוסק בתורה ובמצוות והולך בנתיבות החכמה לא מפני דבר בעולם... אלא עושה האמת מפני שהוא אמת". והרמב"ם ממשיך: "ומעלה זו היא מעלה גדולה עד מאוד, ואין כל חכם זוכה לה. והיא מעלת אברהם אבינו, שקראו הקב"ה 'אוהבו', לפי שלא עבד אלא מאהבה".

האבות מורשים

אך דברי הרמב"ם מעוררים שאלה: אם העבודה מאהבה היא "מעלה גדולה עד מאוד", ש"אין כל חכם זוכה לה", והיא

ארץ ישראל | מאת הרב אליעזר ברוד, רב כרמי יוסף

מן המעיין

לך לעצמך

"לך לך מארצך... אל הארץ אשר אראך" (בראשית יב, א). "לך לך" – מי שהולך לארץ ישראל אל עצמו הוא הולך, אל עצמו עצמו.

(עוללות אפרים)

יצא מיד

"וילך אברם כאשר דיבר אליו ה'" (בראשית יב, ד). אברהם לא נזקק ליישוב דעת, לא ביקש עצה מאיש ולא דחה את החלטתו אף ביום אחד. מיד כשאמר לו הקב"ה "לך לך", קם ויצא בלי שהיות לארץ ישראל.

(שפתי כהן)

נחת בארץ

"וייבן שם מזבח" (בראשית יב, ז). מפרש רש"י: "על בשורת הזרע ועל בשורת ארץ ישראל". "בשורת הזרע" אינה בשורה שלמה אלא אם כן יש עמה גם "בשורת הארץ". אם רצוננו לראות נחת אמיתית מילדינו, הדבר קשור גם עם ארץ ישראל.

(אמרי חן)

כמו המילה

גדולה מצוות יישוב ארץ ישראל שניתנה מיד, כמצוות המילה, ליהודי הראשון, אברהם אבינו, לו ולזרעו אחריו.

(רבי מאיר יחיאל מאוסטרובצה)

הנאה גשמית

על "לך לך" מפרש רש"י: "להנאתך ולטובתך". שונה היא המצווה של יישוב ארץ ישראל מכל המצוות. במצווה זו צריכים להרגיש את הטובה וההנאה הגשמית שמשיגים ממנה, ולדעת שהארץ היא ארץ מעולה יותר משאר הארצות גם בחומריותה ובגשמיותה.

(הרב יעקב משה חרל"פ)

עלייה בכל התנאים

לארץ ישראל צריך לעלות לא רק מתוך הרחבה, אלא גם מתוך דחוק וצער. כמו שאמר הקב"ה לאברהם אבינו: "לך לך" – הליכה ממש, ברגל, בטלטול דרכים.

(רבי נחמן מברסלב)

כבוד הארץ

פעם אחת בא לליובאוויטש חסיד מירושלים. יצא ה'צמח צדק' לקבל את פניו בבגדי שבת, באומרו: צריכים לכבד אותו מפני כבודה של ארץ ישראל.

(לקוטי תורה)

הצטיידות ב'זיה'

הנוסע לארץ ישראל צריך להצטייד ב'זיה' גם מאת המלך שארץ ישראל נקראת פלטרין שלו. את ה'זיה' מקבלים על-ידי הוספה בלימוד התורה ובקיום המצוות בהידור.

(הרבי מליובאוויטש)

שלוש טעימות

ר' יואל היה אחד מעשירי גליציה בימים שקודם מלחמת העולם הראשונה. עסקיו המסועפים חצו גבולות, והוא קיבל לביצוע מיזמים ממשלתיים גדולים. אך עושרו הרב לא פגע ביראת השמים שלו ובנדיבות ליבו. ביתו היה פתוח לרווחה לעניים ולנוזקים, והוא העניק לכל פונה תרומה נכבדה.

הכול ידעו כי יחס מיוחד מעניק האיש לצאצאיו של 'היהודי הקדוש', רבי יעקב יצחק מפשיסחה. כל אימת שבא אליו אחד מבני משפחתו של הצדיק, היה מקבל את פניו בהתרגשות ובסבר פנים יפות, מכבדו ככל יכולתו ומעניק לו נדבה גדולה מן הרגיל.

איש לא ידע את סיבת הדבר. פעם אחת, בהיותו זקן מופלג, סיפר העשיר מה גרם לו לנהוג כך:

"נולדתי בעיר טרנוב שבגליציה. בהיותי ילד רך נפטר אבי, ונותרתי לבדי עם אימי. היא עשתה ככל יכולתה כדי להביא לחם לביתה, ולאפשר לי ללמוד תורה.

"אך הצרות לא עזבו אותנו. חליתי במחלה קשה. רוזיני מיום ליום עד שנשאר ממני צל אדם בלבד. אימי לקחה אותי לטובי הרופאים, והללו לא מצאו תרופה למחלתי.

"לאימי כבר לא נותר כסף להמשך הדרישה ברופאים. ידידי המשפחה ועסקנים נחלצו לעזרתנו. הם הביאו רופא גדול מברלין. הוא בדק אותי ונתן לי כמה תרופות, אולם הכול היה ללא הועיל. דעכתי מיום ליום, ואימי התהלכה שבורה ורצוצה.

"יום אחד נודע כי צדיק בא לעיר – רבי נחמיה מביכוב, בנו של 'היהודי הקדוש'. אף שמשפחתנו לא נמנתה עם החסידים, החליטה אימי לקחתני אל הצדיק כדי שיברכני.

"לא היה בכוחי ללכת, ואימי נשאה אותי ברועותיה. באנו אל הבית שבו התאכסן הצדיק, ובדיוק באותה שעה סעד הצדיק את ליבו. אימי ישבה בצד, עיניה זולגות דמעות, ואני על ברכיה.

"פתאום נשא הרבי את עיניו והביט בנו. 'הבא אליי את הילד', הורה למשרתו. הרבי הושיב אותי לצידו, ליטף בחיבה את לחיי, וקירב אליי את צלחתו. 'אכול, ותהיה לך רפואה שלמה', אמר בחום.

"יום אחד, בבואי אליו, הזמין אותי לשבת ואמר: 'הממשלה יוצאת עכשיו במכרו לבניית שלושה סכרים על נהר הוויסלה. אני חושב שכדאי לך לגשת למכרו לבניית שלושת הסכרים'.

"פרצתי בצחוק: 'מה לי, רוכל פשוט, ולמפעל אדיר שכזה?!'. אולם האיש היה רציני לגמרי. 'שמע לי', אמר. 'גש למכרו והתמודד לפחות על בניית סכר אחד. זו הזדמנות פז'.

"הבטתי בו באי אמון. 'אבל אין לי אפילו דמי ההשתתפות במכרו, ובוודאי אין ברשותי כסף לביצוע העבודות עצמן', אמרתי.

"האיש היה מוכן לתגובה מעין זו. 'ראה', אמר, 'יש לי בבנק כסף מזומן שאינני זקוק לו עכשיו. אני מעביר אותו על שמך, וכך תוכל להפקיד מיד את דמי ההשתתפות והעירבון. כשתזכה במכרו, הספקים ייתנו לך בהקפה את חומרי הגלם, עד שתקבל את הכסף מהממשלה'.

"העניין עדיין נראה לי מוזר ותמוה, אבל החלטתי להיענות להצעתו. ניגשתי למכרו, ולתדהמתי זכיתי בבניית שלושת הסכרים! ברגע אחד נהפכתי מרוכל פשוט לקבלן ענק, הבונה את אחד המיזמים הממשלתיים הגדולים ביותר.

"ואכן, כפי שצפה ידידי כן היה. הספקים וקבלני המשנה שיחרו לפתחי, והציעו לי תנאי תשלום מעולים ובלבד שאעבוד איתם. כך יכולתי לנהל את המיזמים האדירים בהצלחה, לשביעות רצונה של הממשלה.

"מבניית הסכרים האלה התעשרתי עושר רב. מובן שהחזרתי לאיש האצולה את חובי, ומכאן והלאה עשינו עסקים רבים יחד, כשהוא מגייס את קשריו לטובתי.

"ברבות השנים התרחבו עסקיי לתחומים רבים, והקב"ה שלח את ברכתו במעשי ידיי, עד שנעשיתי אחד מעשירי הארץ. אולם אינני שוכח לרגע שלא כוחי ועוצם ידי עשה לי את החיל הזה, אלא זו הברכה המיוחדת שבירכני הצדיק רבי נחמיה. גם שתי הברכות האחרות שבירכני התקיימו במלואן. זכיתי לבריאות טובה ולאריכות ימים, ואני רווה רוב נחת מילדי ומנכדיי.

"עכשיו מבינים אתם מדוע אני רוחש חיבה גדולה ומיוחדת לצאצאי 'היהודי הקדוש' מפשיסחה?!'. סיים העשיר את סיפורו, שהותיר את כל הנוכחים פעורי פה.

(על-פי 'מעשה נחמיה')

"כדי לפרנס את משפחתי נעשיתי רוכל נודד. בנדודי הייתי עובר הלוך ושוב את הגבול שבין גליציה לפולין, והיה לי מסלול קבוע שהסתיים בעיר לובלין.

"שם, בלובלין, פגשתי איש אצולה נכבד. מצאתי חן בעיניו והוא ביקש ממני לבצע בעבורו משימות מסויימות. ברבות הימים התיידדנו. הוא ידע שאבצע את המשימות בצורה הטובה ביותר, וגם גמל לי על טרחתי ביד נדיבה.

"האכילה הייתה קשה לי, אבל עשיתי מאמץ וטעמתי מהצלחת. כשסיימתי הורה לי הצדיק לטעום שוב, ובירכני: 'אכול, ותהיה לך אריכות ימים'. לאחר מכן הורה לי לאכול בשלישית ובירכני: 'אכול, ותהיה לך עשירות גדולה'.

"מאותו יום התחלתי להתחזק ולהתאושש עד שהמחלה נעלמה כלא הייתה. לאושרה של אימי לא היה קץ. חזרתי ללימודי, ובבוא העת הקמתי בית בישראל.

לומדים גאולה מאת מנחם ברוד

ארץ ישראל הגדולה

בברית בין הבתרים הבטיח הקב"ה לאברהם אבינו את ארץ ישראל הגדולה, מן הפרת ועד הנילוס (בראשית טז, יח"א): "ביום ההוא כרת ה' את אברם ברית לאמור, לזרעך אתן את הארץ הזאת, מנהר מצרים עד הנהר הגדול נהר פרת". בהמשך מפורטות ארצות של עשר אומות: "את הקניזי ואת הקניזי ואת הקדמוני ואת החיתי ואת הפרזי ואת הרפאים. ואת האמורי ואת הכנעני ואת היבוס'".

מפרש רש"י: "עשר אומות יש כאן, ולא נתן להם אלא שבעה גוים. והשלושה אדום ומואב ועמון, הם קניזי וקדמוני, עתידים להיות ירושה לעתיד". הרמב"ם כותב (הלכות רוצח ושמיטת נפש פרק ח הלכה ד): "בימי המלך המשיח מוסיפין שלוש ארצות על אלו הפש [=ערי מקלט], שבאמר: ויספת לך עוד שלוש ערים על השלוש האלה. והיכן מוסיפין אותן? בערי הקניזי והקניזי והקדמוני, שנכרת לאברהם אבינו ברית עליהן ועדיין לא נכבשו".

גדולתנו לעתיד

חז"ל אמרו (מדרש רבה פרשה מד, כג): "כך עלה בדעתו של מקום להנחיל להם לישראל ארץ עשירה עממים, את הקניזי ואת הקניזי ואת הקדמוני, ולא נתן להם אלא ז', את החיתי ואת הפרזי ואת הרפאים ואת האמורי ואת הכנעני ואת הגרגשי ואת היבוס, הרי שבעה... רבנן אמרי: אדום ומואב וראשית בני עמון הם הג' שלא נתן להם בעולם הזה... אבל לימות המשיח יחזרו ויהיו לישראל, כדי לקיים מאמרו של הקב"ה".

ה'אור החיים' כותב בפירושו: "הנה יש לתמוה, איך טח מראות עיניהם של הממאנים להאמין בגדולתנו ומעלתנו העתידה לבוא, כי מקרא מלא דיבר הכתוב שכרת ה' ברית עם אברהם אבינו ע"ה לתת לזרעו עשרה אומות – ועד עתה לא מצינו שנתן ה' לישראל אלא ז' אומות, ונשארו ג' אומות".

הוא מוסיף ומעיר על הסדר של הארצות בתורה: "עוד נתתי ליבי לתור בסדר הכתובים, ואראה כי הקדים הקניזי והקניזי והקדמוני, שהם עמון ומואב ואדום, שלא בא לדינו בראשונה אלא ז' המאוחרים – ואין נכון להקדים המאוחר! אכן ודאי כי מאת ה' הייתה זאת, להעריך ולהגיד לך כי עיקר הנתינה היא העתידה, שיבואו יחד השלושה, ועמם הנותר מהז' אומות... וסימן לדבר: נתינת הארבעה מלכים אשר נתן ה' לאברהם. שלושה כנגד קניזי וקדמוני, והרביעי – תדעל מלך גוים – רמז אל התאספות הגוים הנשארים מהז' הראשונים, והבן".

בלי מלחמות

"כ"ק אדמו"ר מליובאוויטש אומר (התועדויות תשנ"ב כרך א, עמ' 254): "כאשר נתן הקב"ה את ארץ ישראל לאברהם בברית בין הבתרים (לזרעך) נתתי את הארץ הזאת, 'כבר נתתי' בפועל, כבר נתן לו בפועל (באותה ברית) את כל עשר הארצות. לא רק את שבע הארצות – 'את החתי וגו'', אלא גם את ג' הארצות – 'את הקניזי ואת הקניזי ואת הקדמוני'. רק שבגלוי ובפועל לא נתן להם אלא שבעה גוים והשלושה כו' עתידים להיות ירושה לעתיד' – 'בימי המלך המשיח'. אבל הקב"ה נתן הכול מיד בבת אחת (אלא שבקיום העניין בפועל יש שלבים. בדוגמת הדבר בכיבוש ז' הארצות גם כאן לא היה הכול בזמן אברהם, אלא לאחר זמן, לא בבת אחת אלא בכמה שלבים וכו')...

"החיידוש כעת יהיה שיקבלו את ג' הארצות בדרכי נועם ובדרכי שלום. כיוון שבאותו הזמן (בימות המשיח) לא יהיה שם כו' מלחמה כו', אומות העולם ימסרו אותן לבני ישראל מרצונם הטוב".

צייד המסיתים

הבלתי־נתפסים הוא שטיפת המוח שעוברים הילדים נגד יהודים, מסביר מרכוס.

פרצות נסגרו

כבר שנים הוא מפרסם את החומרים המזעזעים, אבל התקשורת לא ממש מתעניינת, כדי שלא לקלקל את הזיות ה'שלו'. מרכוס רואה בכל זאת את חצי הכוס המלאה: "מצבה ההסברתי של ישראל יכול היה להיות גרוע יותר לולא עבודתנו. הצלחנו להעלות לסדר היום את ההסתה הפלסטינית נגד היהודים".

הוא מצביע על הישגים ממשיים: "איתרנו פרצות בחוק האמריקני שמאפשר מימון לטרור, והמלצנו על שינויים. שלושה ימים בלבד לאחר הפרסום קיבל הקונגרס חמישה מתוך שישה סעיפים שהצענו והפרצות נחסמו".

עידוד לרצח

לדבריו, המונח 'הסתה' מגמד את האמת: "מדובר בעידוד מפורש לרצח יהודים, באנטישמיות לשמה. התקשורת הפלסטינית מציגה יהודים - גם בתכניות ילדים - כצאצאי קופים, כאויבי 'אללה', ומאדירה את רוצחי היהודים. המופתי הבכיר של הפתח' ציטט מקור אסלאמי הקורא לרצוח כל יהודי בעולם, כתנאי ל'גאולה'. אין זו מלחמה על 'שטח' אלא

חברי הפרלמנט ההולנדי היו בהלם. איתמר מרכוס, מנהל 'מבט לתקשורת פלסטינית', הציג לפנייהם ראיות המוכיחות כיצד הכסף שהם מעבירים לרשות הפלסטינית עובר בפועל למימון מחבלים שפגעו ביהודים. המסמכים שחשף הביאו לקידום חוק נגד האבסורד של מימון המחבלים במסווה 'הומניטרי'.

זה אחד ההישגים של מרכוס (62), תושב אפרת, המציין בימים האלה עשרים שנה לפעילותו. הוא נולד בניר־יוק ועלה לארץ בשנת תשל"ז. "למה לחיות מרצון בחוץ־לארץ? חו"ל זה מקום של גלות כפויה. החלטתי לעלות", מסביר מרכוס את ה"לך לך מארצך" הפרטי שלו.

מסרים כפולים

בשנת תשנ"ו, שנתיים אחרי הקמת הרשות הפלסטינית, הבחין מרכוס בתופעה שיטתית: המסרים של הערבים בשפה האנגלית ובשפה הערבית שונים מן הקצה אל הקצה: "באנגלית הם דיברו על שלום, אך בערבית, לציבור שלהם, דיברו על שנאה, הסתה, חובת השמדת היהודים, ביטויים שהקצינו והלכו".

מרכוס החליט להקים מכון שיציג את האמת. באמצעים הדלים שברשותו גייס מומחים דוברי ערבית, לצד צוות המתמחה בנייתוח חומרים, והחל לחשוף את האמת לעולם. "אחד הדברים

פינת ההלכה

מאת הרב יוסף גינזבורג, רב אזורי, עומר

לדלג על הכוהן?

שאלה: כאשר יש כמה 'חיובים' לעלות לתורה, הגבאי נוהג לומר 'אין כאן כוהן' ומעלה ישראל במקומו. האם נכון לעשות זאת כשהכוהן נמצא בבית הכנסת ואינו יוצא החוצה?

תשובה: התורה ציוותה מצוות עשה הנוגעת לכוהן (ויקרא כא,ח): "וקידשתו", היינו להקדים אותו, ובלשון הרמב"ם: "וצריך כל אדם מישראל לנהוג בהן [=בכוהנים] כבוד הרבה ולהקדים אותן לכל דבר שבקדושה, לפתוח בתורה ראשון, ולברך ראשון, וליטול מנה יפה ראשון". זאת, אפילו אם זה הכוהן היחיד בבית כנסת זה, והוא העולה בכל קריאה.

אם רצה הכוהן - הוא רשאי למחול על כבודו, אבל לעניין קריאת התורה תיקנו חז"ל, "מפני דרכי שלום", שאין הכוהן והלוי יכולים למחול אלא הכוהן דווקא עולה ראשון, כדי שלא יבוא הדבר לידי מחלוקת, וכל אחד יאמר "אני גדול ואקרא ראשון".

בחזית המעקב וההסברה. מרכוס במשרדו

ג'יהאד נגד יהודים בכל מקום בעולם".

הערבים מודעים היטב לפעילותו של מרכוס, ולא פעם טוענים שהוא 'מסית' נגדם, לא פחות, אך הוא נחוש להוסיף ולחשוף את שקריהם. למרבה התדהמה, המכון שלו, שמושיט סיוע יקר מפז להסברה הישראלית, אינו זוכה למימון משום גורם ממשלתי, והוא מגייס תרומות בכוחות עצמו. עם זה, משרד החוץ מפנה אליו חברי פרלמנט מן העולם, כדי להיווכח מה באמת נעשה בכספי התרומות שהם נותנים לרשות הפלסטינית. "אנחנו נוסיף לעקוב ולהתריע", הוא מסכם.

ברכות וישועות

רבים נושעו מברכותיו הקדושות של הרבי מליובאוויטש

גם כיום אפשר לעלות ולהשתטח על 'הציון' הקדוש של הרבי, ולשלוח מכתבים 'לציון' לבקשת ברכה.

ohel chabad lubavitch, 226_20 Francis

Lewis Blvd. Cambria Heights, N.Y 11411

Tel: 1-718-723 4545, Fax: 1-718-723 4444

www.ohelchabad.org

לדעת כמה פוסקים, אם הציבור יודע שיש כוהן והוא מבטל בזדון את מצוות "וקידשתו" - אין הישראל שעולה במקומו מצטרף למניין שבעת העולים, ואף אין עונים אחריו אמן. ולא עוד, אלא שאפילו ידי חובת קריאת הפרשה לא יצאו, וצריך לקרוא לכוהן שיעלה ויברך, ולחזור ולקרוא לו מתחילת הפרשה.

רק בזמנים מיוחדים, כשיש אפשרות להכנסה גדולה לבית הכנסת ממכירת העליות, או שהצטברו הרבה אורחים חשובים, או הרבה 'חיובים', אפשר להקל ולבקש מהכוהנים לצאת החוצה בשעה שקוראים לעולה הראשון, ולקרוא לישראל במקום כוהן. ואפילו אם הכוהן נמנע מלצאת, אך הוא מוחל (או ידוע שהוא מוחל) מלקרוא לו ראשון, אפשר לקרוא לישראל במקומו. אך אין להתיר זאת לעיתים קרובות ובלו סיבה מיוחדת, ואפילו כאשר הכוהן אינו מתפלל במניין זה אלא נוכח באולם.

מקורות: גיטין נט, א"ב. רמב"ם הל' כלי המקדש פ"ד ה"ב. ס' החינוך מצווה רסט. תושי"ע או"ח ס" קלה ס"ג ונו"כ. פסקי תשובות שם ס"ק ט, טז, ושי"ב.

רוצים לדעת מה יהיה?

הספר שמסביר בלשון בהירה את חשיבות האמונה בביאת המשיח, מהי הגאולה, מה יעשה המשיח, כיצד יתגלה, ומה יקרה באחרית הימים

368 עמודים | כריכה קשה

להזמנות: טל' 1:718-6041020

סיפורים שאוהבים!

הכרך השני של 'צדיקים למופת', מבחר מסיפורי 'שיחת השבוע'

70 סיפורים מופלאים על צדיקי ישראל מכל העדות

עריכה חדשה | עיצוב מרהיב | 352 עמודים | כריכה קשה

להזמנות: טל' 1:718-6041020